

Naar dette Forslag gaar op til det andet Ting, kommer det der med en Vedtagelse om, at Københavns Landbefæstning skal nedlægges i 1922. Hvorledes det ærede Medlem kan bringe det til at være i Fortsættelse af 80ernes Afgørelse, forstaar jeg ikke heller. Men sikkert og vist er det, at bliver denne Afgørelse vedtagen, er Sagen afgjort i 1922. Hvad der saa skal ske, bliver ikke noget, som er afgjort ved de Afgørelser, der blev truffne mod Rigsdagen i 80erne og 90erne, men noget, som det danske Folk bestemmer, og der ligger det godt, til Trods for det ærede Medlem og andre Protestanter i dette Øjeblik.

Det ærede Medlem var saa venlig at fremsætte nogle Ting om mig personlig. Det ærede Medlem sagde, at han ikke vilde tale om min Stilling til Alberti-Sagen paa dette Tidspunkt, da vi senere kunde komme til det. Jeg skal ikke opholde mig længere ved den Ting, thi Sagen er, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller ligesom mange andre her i Landet benytte dette Forhold i politiske Øjemed, naar det passer dem, og naar det ikke passer dem, lægge de det til Side. Det er i Virkeligheden en Brug af hele denne Sag, som efterhaanden har gjort, at jeg stiller mig ganske ligegyldig overfor de Paastande, der i saa Henseende komme frem fra de Herrer.

Det ærede Medlem sagde, at Flertallet af det danske Folk saa paa mig som en Mand, hvis Ord ikke staar til Troende.

Formanden: Denne Udtalelse er paataalt.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen): Ja, jeg ved det, jeg skal heller ikke opholde mig derved, men kun sige, at det ærede Medlem sammen med flere efterhaanden har fremsat saa mange Beskyldninger mod mig, at det er muligt, at adskillige tro derpaa. Men han er meget langt fra Sandheden, naar han tror, at Flertallet af det danske Folk deler hans Mening i den Henseende. Nej, Stillingen er den, mine Herrer: De tale om Rigsret, og Sandheden herom blev udtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), da han sagde, at han var overbevist om, jeg ikke blev dømt ved Rigsretten. Saadan tænke og tro de Herrer. (*Bovbjerg:* Lad os saa faa en Rigsret!). Dertil vil jeg sige, at det vilde dog være for stift, at jeg for at imødekomme de Herrer skulde indgive et Andragende til Folketinget om at faa

en Rigsret nedsat. Jeg har hele Tiden sagt: Jeg vil hverken modvirke dette eller medvirke dertil, det er Folketinget, der selv afgør disse Sager.

Endelig vil jeg gøre en Bemærkning i Anledning af en Udtalelse fra det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow), der sagde, at han i denne Sag vilde arbejde, med hvem det skulde være, for Sagens Skyld. I Anledning af denne Udtalelse vil jeg sige, at i denne Sag vil jeg blive staaende og tage, hvad der følger paa, indtil Sagen bliver færdig. Det vil jeg gøre; jeg vil ikke vige tilbage, saa længe der er nogen Mulighed for, at jeg kan føre Sagen til en lykkelig Ende for vort Land.

Wulff: Naar jeg har bedt om Ordet, er det for at rette nogle kritiske Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister, særlig i Anledning af hans Stilling til det Hovedpunkt, som ogsaa nu blev berørt, nemlig Københavns Landbefæstning. Men inden jeg gør det, vil jeg sige nogle faa Ord om min egen Stilling, foranlediget ved et Par Ytringer, som fremkom fra Udvalgets Ordfører (Carl Hansen) forleden Dag, uagtet de ere berørte ogsaa fra anden Side.

Den ærede Ordfører søgte Støtte fra den Side, jeg tilhører, og anbefalede den Resignation. Jeg vil dertil sige, idet jeg i øvrigt slutter mig til, hvad der blev sagt af det ærede Medlem fra Frederiksværk (Parkov), at Resignation skulde vi selvfølgelig vise, men Resignation have vi ogsaa vist i høj Grad, og det paa alle Stadier, baade før Forslagene fremkom og efter. Jeg er vist ikke den eneste, der har resigneret, allerede inden selve Forslagene blev fremsatte, idet jeg staar paa samme Standpunkt som det, der blev udtrykt i Forsvarskommissionens Betænkning, nemlig det Standpunkt, at naar vi ønske at forsvare os som Nation, burde vi indrette os et Forsvar, der i Forhold til vort Tal og vore Evner stod paa Højde med andre Nationers Forsvar, og det er allerede en Resignation at gaa ind paa det, som ogsaa Generalstaben gik ind paa, og sige: Naar vi ikke kunne faa Nr. 1, have vi her et Nr. 2. Og siden den Tid er der vist Resignation i en lang Række Enkeltheder af alt andet end ringe Betydning. Jeg tror derfor, at vi ikke paa vor Side, heller ikke jeg, trænge til at opfordres til Resignation. Overalt, hvor der har været Tale om at slaa af paa de Ønsker om Forbedringer, vi alle maa nære,